

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 20 lipca 1960 r.

Nr 56

TRESC:
POL:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

268 — nr 195 z dnia 9 czerwca 1960 r. o współpracy i koordynacji branżowej 521

ZARZĄDZENIE

269 — Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 13 czerwca 1960 r. w sprawie oznakowania pojazdów samochodowych, należących do jednostek organizacyjnych podległych Ministerstwu Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez niego nadzorowanych 529

OBWIESZCZENIE

270 — Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1960 r. o sprostowaniu uchwały nr 167a Rady Ministrów z dnia 16 maja 1960 r. w sprawie ułatwienia realizacji inwestycji szybko rentujących się, inwestycji związanych z postępem technicznym oraz innych drobnych inwestycji zdecentralizowanych 532

268

UCHWAŁA Nr 195 RADY MINISTRÓW

z dnia 9 czerwca 1960 r.

o współpracy i koordynacji branżowej.

W celu:

- 1) wyeliminowania niekorzystnych dla ogólnego interesu społecznego następstw braku bezpośredniej koordynacji i współpracy gospodarczej pomiędzy przedsiębiorstwami tych samych branż należącymi do różnych sektorów, ministerstw, zjednoczeń i prezydiów rad narodowych;
- 2) stworzenia warunków do prawidłowego podziału pracy i koncentracji działalności przedsiębiorstw całej branży na najlepszym rozpoznaniu i zaspokajaniu potrzeb społecznych;
- 3) umożliwienia bezpośredniej koordynacji i współdziałania poszczególnych jednostek organizacyjnych tej samej branży w zapewnieniu:
 - proporcjonalnego, zgodnego z planami rozwoju oraz rekonstrukcji technicznej i modernizacji,
 - prowadzenia kompleksowych prac nad planami perspektywicznymi, wieloletnimi i rocznymi,
 - prawidłowego bilansowania, programowania i wykonywania zadań planowych,
 - właściwego wykorzystania mocy produkcyjnej, określenia rozmiarów i lokalizacji nakładów inwestycyjnych, rejonizacji i specjalizacji produkcji oraz organizacji kooperacji,
 - rozpowszechniania osiągnięć rozwoju techniki, wymiany doświadczeń technicznych i ekonomicznych oraz

wzajemnej pomocy techniczno-organizacyjnej dla poprawy wyników działalności gospodarczej,

— stosowania jednolitych i prawidłowych norm, standardów, cen, stawek płac itp.;

- 4) udostępnienia w ogólnym interesie społecznym korzyści wynikających z wzajemnej współpracy i pomocy wszystkim jednostkom organizacyjnym tej samej branży, niezależnie od ich administracyjnego podporządkowania, form organizacyjnych i form własności oraz
- 5) stworzenia pomiędzy nimi stałej więzi branżowej, pozwalającej na systematyczną, opartą na zasadzie porozumień koordynację ich zamierzeń gospodarczych, zabezpieczającą ogólny interes społeczny, terenowy, jak i poszczególnych jednostek organizacyjnych branży —

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

I. Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Jednostki organizacyjne tej samej branży przemysłowej zawierają porozumienia w sprawie współpracy i koordynacji branżowej na zasadach ustalonych w uchwale.

2. Do branży przemysłowej (podbranży lub grupy asortymentowej), w rozumieniu uchwały, zalicza się jednostki organizacyjne wytwarzające wyroby o takim samym lub podobnym przeznaczeniu albo też procesie technologicznym, niezależnie od ich przynależności organizacyjnej i formy własności (przedsiębiorstwa państwowego przemysłu kluczowego lub terenowego, zjednoczenia, centrale, spółdzielnie, związki

1 centrale spółdzielcze, instytucje prowadzące warsztaty produkcyjne, organizacje prowadzące nakładczą działalność przemysłową, zakłady prywatne oraz warsztaty rzemieślnicze).

3. Porozumieniem w sprawie współpracy i koordynacji branżowej, zwanym dalej „porozumieniem branżowym”, mogą być objęte także jednostki organizacyjne nie należące do branży w rozumieniu ust. 2, lecz dostarczające jednostkom należącym do branży półfabrykaty lub elementy wyrobów w ramach kooperacji przemysłowej.

4. Przedsiębiorstwo (spółdzielnia) może być uczestnikiem kilku porozumień branżowych, jeśli wymaga tego różnorodność produkowanych przez nie asortymentów.

§ 2. Porozumieniami branżowymi mogą być również objęte przedsiębiorstwa prywatne i warsztaty rzemieślnicze, reprezentowane przez swoje przesyłki gospodarcze i izby rzemieślnicze. Przedsiębiorstwa prywatne i rzemieślnicze mogą uczestniczyć w porozumieniach branżowych na zasadach ustalonych w trybie §§ 4 i 6 uchwały.

§ 3. 1. Porozumienie branżowe może mieć zasięg:

- 1) ogólnobranżowy, jeżeli obejmuje jednostki organizacyjne branży podległe naczelnym i terenowym organom administracji państwowej oraz zrzeszone w związkach spółdzielczych, niezależnie od ich lokalizacji;
- 2) terenobranżowy, jeśli obejmuje jednostki organizacyjne branży położone na terenie określonego województwa lub kilku sąsiadujących województw.

2. W razie zawarcia w tej samej branży porozumienia ogólnobranżowego i porozumień terenobranżowych uczestnicy porozumień terenobranżowych biorą udział w porozumieniu ogólnobranżowym za pośrednictwem reprezentującego ich organu porozumienia terenobranżowego.

3. Porozumienie terenobranżowe może być zawarte również w przypadku, gdy w danej branży nie zawarto porozumienia ogólnobranżowego.

4. Zakres i przedmiot porozumienia ogólnobranżowego powinien być dostosowany do aktualnych potrzeb gospodarki narodowej i odbiorców branży oraz do warunków jej działalności i kierunków rozwojowych. Zakres i przedmiot porozumienia terenobranżowego powinien nadto uwzględniać potrzeby regionalne i warunki rozwojowe branży na danym terenie.

§ 4. 1. Jednostką upoważnioną do wykonywania funkcji koordynacji ogólnobranżowej jest właściwe branżowo zjednoczenie przemysłu kluczowego lub inna jednostka organizacyjna wyznaczona zarządzeniem właściwego ministra, zwana dalej „zjednoczeniem wiodącym”.

2. Wytyczne koordynacji ogólnobranżowej ustala minister nadzorujący zjednoczenie wiodące na zasadach zawartych w uchwale.

3. W razie zawarcia tylko porozumień terenobranżowych wytyczne koordynacji ustala prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

4. Jednostką upoważnioną do wykonywania funkcji koordynacji terenobranżowej jest jednostka organizacyjna wyznaczona uchwałą prezydium właściwej rady narodowej lub prezydiów właściwych rad narodowych, jeśli koordynacją terenobranżową objęte jest terytorium dwóch lub więcej sąsiadujących województw.

5. Jeśli wyroby określonej branży produkowane są wyłącznie lub prawie wyłącznie przez państwowy przemysł te-

renowy, Prezydium Komitetu Drobnej Wytwórczości może powołać w Komitecie branżowy zespół przemysłu terenowego. Zasady działania zespołu, organizacji pracy oraz jego współdziałania z prezydiami rad narodowych ustala Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości.

6. Jeśli określony asortyment wyrobów produkowany jest wyłącznie lub prawie wyłącznie przez spółdzielnie, Komitet Drobnej Wytwórczości wyznacza po porozumieniu z właściwą centralą spółdzielni odpowiednią jednostkę spółdzielczą jako branżową jednostkę wiodącą.

§ 5. 1. Porozumienie branżowe jest zawierane w formie umowy pomiędzy zainteresowanymi jednostkami organizacyjnymi, reprezentowanymi przez swoje jednostki nadrzędne, zwanej dalej w skróceniu „porozumieniem branżowym”.

2. Porozumienie branżowe powinno zawierać w szczególności nazwy i siedziby jednostek organizacyjnych zawierających porozumienie (jednostek nadrzędnych uczestników porozumienia), nazwy i siedziby uczestników porozumienia (w załączniku), określenie organów i przedstawicieli reprezentujących uczestników porozumienia, przedmiot porozumienia, prawa i obowiązki uczestników porozumienia, uprawnienia i obowiązki zjednoczenia wiodącego w zakresie wykonywania funkcji koordynacji branżowej, a w szczególności jego uprawnienia do podejmowania wiążących decyzji, sankcje na wypadek niedotrzymania warunków porozumienia oraz inne niezbędne postanowienia.

3. Porozumienia branżowe podlegają zgłoszeniu do Urzędu Rady Ministrów (Zespół do Spraw Organizacji Zarządzania), który prowadzi ich rejestr.

§ 6. 1. Minister nadzorujący właściwe zjednoczenia wiodące ustala w drodze zarządzenia wydanego po porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, w jakich branżach powinny być zawarte porozumienia ogólnobranżowe, jakie jednostki organizacyjne podlegają obowiązkowi uczestniczenia w porozumieniach ogólnobranżowych, które jednostki branży mogą być zwolnione od tego uczestnictwa oraz które jednostki nie podlegające obowiązkowi uczestniczenia w porozumieniach branżowych mogą do nich przystąpić na zasadzie dobrowolnego akcesu.

2. Jeśli porozumienie ogólnobranżowe ma objąć także jednostki organizacyjne podległe prezydium rad narodowych oraz spółdzielnie, zakłady rzemieślnicze i przedsiębiorstwa prywatne, zarządzenia, o których mowa w ust. 1, powinny być wydane po porozumieniu z Komitetem Drobnej Wytwórczości w zakresie jego uprawnień. Komitet Drobnej Wytwórczości wyraża zgodę na wydanie tych zarządzeń po porozumieniu z zainteresowanymi prezydiami wojewódzkich rad narodowych, właściwymi centralami spółdzielni i Związkiem Izby Rzemieślniczych.

3. Jeśli w danej branży nie zawarto porozumienia ogólnobranżowego, prezydium właściwych wojewódzkich rad narodowych ustalają, w jakich branżach powinny być zawarte porozumienia terenobranżowe wojewódzkie lub międzywojewódzkie oraz jakie jednostki organizacyjne podlegają obowiązkowi uczestniczenia w tych porozumieniach.

4. Jeśli porozumienie terenobranżowe ma objąć także przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego uchwały prezydiów rad narodowych, o których mowa w ust. 3, podejmowane są po porozumieniu z właściwym zjednoczeniem przemysłu kluczowego.

§ 7. 1. Wykonywanie koordynacji na podstawie porozumienia branżowego nie narusza uprawnień właściwych naczelnym i terenowym organom administracji państwowej oraz jednostek nadrzędnych uczestników porozumienia, wy-

nikających z wykonywanych przez nie funkcji kierownictwa, nadzoru i kontroli w stosunku do podległych im jednostek organizacyjnych.

2. Wprowadzenie koordynacji branżowej nie może ograniczać samodzielności uczestników porozumienia, zawarowanej przepisami.

II. Koordynacja ogólnobranżowa.

§ 8. 1. Uczestnikami porozumienia ogólnobranżowego mogą być — niezależnie od swej lokalizacji i podporządkowania organizacyjno-administracyjnego:

- 1) przedsiębiorstwa państwowego przemysłu kluczowego,
- 2) przedsiębiorstwa państwowego przemysłu terenowego, spółdzielnie, jednostki budżetowe, instytucje dotowane z budżetu Państwa i organizacje prowadzące chałupniczo-nakładczą działalność przemysłową oraz warsztaty rzemieślnicze i zakłady przemysłu prywatnego.

2. Przedsiębiorstwa państwowego przemysłu kluczowego, nadzorowane przez zjednoczenie wiodące, reprezentowane są w porozumieniu ogólnobranżowym przez to zjednoczenie.

3. Przedsiębiorstwa państwowego przemysłu kluczowego nadzorowane przez inne zjednoczenia przemysłu kluczowego mogą być reprezentowane w porozumieniu ogólnobranżowym przez nadzorujące je zjednoczenie albo bezpośrednio przez swych przedstawicieli.

4. Jednostki organizacyjne wymienione w ust. 1 pkt 2 reprezentowane są w porozumieniu ogólnobranżowym przez właściwy organ porozumienia terenobranżowego. Jeśli w danym województwie nie zawarto porozumienia terenobranżowego, jednostki organizacyjne, o których wyżej mowa, reprezentowane są w porozumieniu ogólnobranżowym za pośrednictwem swych jednostek nadrzędnych albo za ich zgodą bezpośrednio przez swych przedstawicieli bądź przez przedsiębiorstwo prowadzące.

§ 9. 1. Jednostką organizacyjną odpowiedzialną za zorganizowanie i prowadzenie prac przygotowawczych do zawarcia porozumienia ogólnobranżowego jest właściwe zjednoczenie wiodące lub inna jednostka organizacyjna wyznaczona w trybie § 4.

2. Prace, o których mowa w ust. 1, polegają w szczególności na uzgodnieniu z jednostkami nadrzędnymi zainteresowanych jednostek organizacyjnych szczegółowych zasad ich przynależności do porozumienia branżowego i jego zakresu oraz opracowanie projektu umowy porozumienia.

§ 10. Dla grup przedsiębiorstw o węższym profilu produkcyjnym niż branża lub dla grup przedsiębiorstw bezpośrednio podległych ministerstwu (centralnym urzędem) funkcje zjednoczenia wiodącego mogą być powierzone jednemu z tych przedsiębiorstw, odznaczającemu się wyższym poziomem techniczno-organizacyjnym i wykwalifikowanymi kadrami fachowymi, lub odpowiedniemu przedsiębiorstwu prowadzącemu, powołanemu w trybie art. 27 i 28 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 18, poz. 111).

§ 11. 1. Tekst porozumienia ogólnobranżowego opracowuje zjednoczenie wiodące w uzgodnieniu z innymi zainteresowanymi zjednoczeniami (jednostkami równorzędnymi) nadzorującymi przyszłych uczestników porozumienia branżowego. Jeśli zainteresowane zjednoczenia nie mogą osiągnąć zgody co do poszczególnych postanowień porozumienia, decyzję w tej sprawie podejmuje właściwy minister w porozumieniu z innymi zainteresowanymi ministrami.

2. Tekst porozumienia ogólnobranżowego podpisują wszystkie zainteresowane zjednoczenia (jednostki równorzędne) nadzorujące uczestników porozumienia, po porozumieniu się z tymi uczestnikami.

3. Poszczególni uczestnicy porozumienia ogólnobranżowego (przedsiębiorstwa) przystępują do porozumienia przez podpisanie akcesów, które stają się załącznikami do tekstu porozumienia.

4. Sprawy sporne wynikłe przy wykonywaniu porozumienia ogólnobranżowego, stosowaniu sankcji umownych przewidzianych porozumieniem lub w związku z interpretacją jego postanowień uzgadniane są na wniosek uczestnika porozumienia lub jego jednostki nadrzędnej przez organ porozumienia branżowego, a w razie niezgodnienia — rozstrzygane są przez komisje państwowego arbitrażu gospodarczego albo przez sądy powszechne, jeśli chociaż jedna ze stron nie podlega orzecznictwu tego arbitrażu.

5. Treść porozumienia ogólnobranżowego może być zmieniona w trybie określonym w ust. 1—3. Inicjatywa zmiany porozumienia może wyjść od zainteresowanych ministrów, zjednoczeń (jednostek równorzędnych) i uczestników porozumienia lub od Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej.

6. Porozumienie ogólnobranżowe może przewidywać warunki wypowiedzenia i odstąpienia od porozumienia jednostek organizacyjnych nie objętych obowiązkiem uczestniczenia w porozumieniu.

7. Właściwy minister może w trybie nadzoru uchylić postanowienia porozumień ogólnobranżowych sprzeczne z przepisami lub ogólnym interesem społecznym.

§ 12. 1. Organem porozumienia ogólnobranżowego jest komisja ogólnobranżowa działająca pod przewodnictwem dyrektora zjednoczenia wiodącego, w której skład wchodzi przedstawiciele jednostek organizacyjnych (organów) reprezentujących uczestników porozumienia ogólnobranżowego zgodnie z zasadami ustalonymi w § 8 ust. 2, 3 i 4. Dyrektor zjednoczenia wiodącego może w miarę potrzeby zwoływać narady wszystkich uczestników porozumienia lub ich jednostek nadrzędnych.

2. Komisja ogólnobranżowa może mieć w miarę potrzeby stały sekretariat techniczno-ekonomiczny, a w przypadku nieznacznego zakresu zadań funkcje sekretariatu mogą być powierzone jednej z komórek zjednoczenia wiodącego.

3. Na obrady komisji ogólnobranżowej mogą być zapraszani przedstawiciele jednostek i organizacji współdziałających z daną branżą (np. przedstawiciele organizacji handlowych, transportowych, naukowo-badawczych itp.), stowarzyszeń naukowo-technicznych i ekonomicznych oraz specjaliści.

4. Komisja ogólnobranżowa działa na podstawie uchwalonego przez siebie regulaminu, a do czasu jego uchwalenia — na podstawie tymczasowego regulaminu ustalonego przez dyrektora zjednoczenia wiodącego.

§ 13. 1. Działalność komisji ogólnobranżowej powinna zmierzać do zapewnienia ogólnego interesu społecznego z uwzględnieniem interesów i równości uprawnień uczestników porozumienia.

2. Do zakresu działania komisji ogólnobranżowej należy w szczególności:

- 1) podejmowanie uchwał w sprawach związanych z realizacją postanowień zawartych w porozumieniu branżowym;
- 2) czuwanie nad realizacją porozumienia i postanowień powziętych na jego podstawie;

- 3) rozpatrywanie wniosków i opinii uczestników porozumienia i ich jednostek nadrzędnych;
- 4) podejmowanie uchwał w sprawach stosowania sankcji umownych za niewykonywanie postanowień porozumienia branżowego;
- 5) uzgadnianie spraw spornych pomiędzy uczestnikami porozumienia, wynikających z realizacji i interpretacji postanowień porozumienia branżowego;
- 6) wykonywanie innych czynności zastrzeżonych w porozumieniu branżowym.

3. Uchwały komisji ogólnobranżowej zapadają zwykłą większością głosów, według zasad reprezentatywności ustalonej w porozumieniu i są wiążące dla wszystkich uczestników porozumienia. W razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

4. Uczestnik porozumienia, który z ważnych uzasadnionych przyczyn nie zgadza się z powziętą w określonej sprawie uchwałą komisji ogólnobranżowej, może zgłosić do uchwały swoje zastrzeżenia oraz w terminie 7 dni wnieść sprzeciw do swej jednostki nadrzędnej, która podejmuje decyzję w porozumieniu z dyrektorem zjednoczenia wiodącego. Jeśli nie doszło do porozumienia pomiędzy tymi jednostkami organizacyjnymi, a sprawa posiada istotne znaczenie dla działalności branży, decyzję podejmuje wspólnie właściwy minister nadzorujący zjednoczenie wiodące oraz minister nadzorujący uczestnika porozumienia branżowego, który wniósł sprzeciw. Do czasu podjęcia decyzji uchwała komisji ogólnobranżowej posiada moc obowiązującą, jeśli dyrektor zjednoczenia wiodącego lub minister nadzorujący je nie zawiesi jej działania w stosunku do uczestnika zgłaszającego sprzeciw.

5. Właściwy minister nadzorujący zjednoczenie wiodące wstrzyma wykonanie uchwały komisji ogólnobranżowej sprzecznej z przepisami, obowiązującym planem lub ogólnym interesem społecznym.

§ 14. 1. Zjednoczenie wiodące ponosi odpowiedzialność za należyte zorganizowanie wykonania postanowień porozumienia ogólnobranżowego i uchwał komisji ogólnobranżowej.

2. Funkcje zjednoczenia wiodącego powinny być dostosowane do zakresu i przedmiotu porozumienia branżowego (§ 3); funkcje te mogą być następujące:

- 1) w zakresie organizacji branży:
 - a) stawianie wniosków co do składu uczestników porozumienia oraz zakresu ich uprawnień i obowiązków;
 - b) prowadzenie ewidencji jednostek organizacyjnych branży, zarówno uczestniczących, jak i nie uczestniczących w porozumieniu branżowym, wraz z ewidencją posiadanej i planowanej mocy produkcyjnej oraz profilu produkcyjnego;
 - c) stawianie wniosków w sprawach tworzenia, likwidacji i łączenia jednostek organizacyjnych branży;
- 2) w zakresie planowania i podziału produkcji:
 - a) kompleksowa analiza sytuacji gospodarczej i stanu techniczno-organizacyjnego branży, sytuacji rynkowej, podaży, popytu, potrzeb importu i możliwości eksportu oraz przewidywanie i ustalanie na ich podstawie potrzeb gospodarki narodowej i odbiorców w zakresie artykułów produkowanych przez branżę;
 - b) opracowywanie bilansów mocy produkcyjnej całej branży;

- c) bilansowanie i koordynowanie projektów planów w zakresie całej branży objętej porozumieniem,
- d) bilansowanie zapotrzebowań z możliwościami zaopatrzeniowymi i profilem produkcyjnym uczestników porozumienia, stawianie wniosków w sprawie podziału zadań planowych pomiędzy uczestników, a w szczególności zadań planu inwestycyjnego, produkcji, zaopatrzenia i zbytu i uzgadnianie ich z zainteresowanymi jednostkami organizacyjnymi,
- e) przedstawianie uzgodnionych i skoordynowanych projektów planu całej branży właściwemu ministrowi w zakresie objętym porozumieniem branżowym oraz odpowiednich wycinków (lub całości) projektu planu innym zainteresowanym zjednoczenia i jednostkom organizacyjnym (Komitetowi Drobnej Wytwórczości, centralom spółdzielni, prezydiom wojewódzkich rad narodowych itp.), nadzorującym uczestników porozumienia,

f) stawianie wniosków w sprawie przydziału środków niezbędnych do wykonania zatwierdzonych zadań planowych branży, ustalonych w porozumieniu branżowym,

g) bieżące informowanie uczestników porozumienia o aktualnym kształtowaniu się podaży i popytu oraz występowanie do uczestników porozumienia z wnioskami w sprawach dostosowania ich planów produkcji do zmienionej sytuacji rynkowej i potrzeb odbiorców oraz eksportu; dokonywanie przerzutów zadań produkcyjnych między uczestnikami porozumienia, jeśli zmiany te nie naruszają zadań planowych ustalonych dla uczestników porozumienia przez ich jednostki nadrzędne na podstawie narodowego planu gospodarczego i budżetu Państwa; przedkładanie właściwym organom uzgodnionych wniosków w sprawie zmian planów, jeśli zmiany te stanowią odchylenia od zadań planowych ustalonych dla uczestników porozumienia przez ich jednostki nadrzędne na podstawie narodowego planu gospodarczego i budżetu Państwa;

3) w zakresie perspektywicznych i wieloletnich planów rozwoju branży:

a) studiowanie materiałów dotyczących rozwoju i osiągnięć techniki w zakresie branży w kraju i za granicą oraz informowanie i udostępnianie materiałów o najnowszych osiągnięciach technicznych i technologicznych uczestnikom porozumienia, przy wykorzystaniu branżowych ośrodków informacji technicznej i ekonomicznej,

b) opracowywanie projektu kompleksowego planu rozwoju całej branży, dostosowanego do potrzeb gospodarki narodowej i uwzględniającego osiągnięcia techniki,

c) opracowanie projektu planu rekonstrukcji technicznej branży, obejmującego w szczególności problemy koncentracji lub dekoncentracji produkcji, prawidłowej rejonizacji produkcji, specjalizacji i modernizacji zakładów, usunięcia lub wymiany urządzeń przestarzałych, stosowania nowej technologii, wprowadzenia mechanizacji i automatyzacji produkcji, poprawy warunków higieny i bezpieczeństwa pracy itp. oraz badanie efektów ekonomicznych rekonstrukcji technicznej branży,

d) stawianie wniosków w sprawie zamierzeń inwestycyjnych i lokalizacji nowych obiektów, uzgadnianie ich oraz badanie efektywności ekonomicznej inwestycji;

4) w zakresie specjalizacji i kooperacji:

a) bilansowanie potrzeb uczestników porozumienia i in-

- nych odbiorców w zakresie dostaw kooperacyjnych z możliwościami ich pokrycia przez branżę,
- b) ewidencja nie wykorzystanych mocy produkcyjnych w zakresie dostaw kooperacyjnych i lokowanie w przedsiębiorstwach uczestniczących w porozumieniu nie przyjętych przez nie zamówień kooperacyjnych,
 - c) stawianie wniosków i uzgadnianie projektów dotyczących specjalizacji zakładów,
 - d) stawianie wniosków w sprawie proporcjonalnego, kompleksowego rozwoju zaplecza technicznego kooperacji, dostosowanego do rozwoju produkcji gotowych wyrobów,
 - e) planowanie i organizowanie kooperacji wewnątrzbranżowej i międzybranżowej,
 - f) analiza ekonomiczna kooperacji oraz stawianie wniosków w sprawie uporządkowania i rejonizacji kooperacji oraz likwidacji kooperacji wadliwej,
 - g) organizowanie lub prowadzenie prac w zakresie normalizacji, typizacji i unifikacji materiałów, wyrobów i urządzeń produkcyjnych;
- 5) w zakresie zaopatrzenia materiałowo-technicznego:
- a) opiniowanie i stawianie wniosków w sprawach rozdzielnictwa dla danej branży artykułów centralnie rozdzielanych, importowanych i deficytowych,
 - b) koordynacja eksploatacji źródeł surowcowych oraz właściwego gospodarowania surowcami importowanymi lub deficytowymi,
 - c) zagospodarowanie zbędnych lub nadmiernych zapasów materiałowych,
 - d) opracowywanie norm zużycia materiałów,
 - e) analiza i kontrola zużycia materiałów importowanych i deficytowych;
- 6) w zakresie zbytu:
- a) analiza i organizacja rynków zbytu zmierzająca do pełnego zaspokojenia potrzeb społecznych i zbliżenia towaru do odbiorców,
 - b) opracowywanie projektów programów produkcyjnych, rozszerzenia asortymentu zgodnie z potrzebami rynku i odbiorców, lansowanie produkcji wyrobów nowych i zastępczych oraz organizowanie dla uczestników porozumienia i odbiorców informacji o produkcji i zastosowaniu tych wyrobów,
 - c) organizowanie prac zmierzających do polepszenia jakości wyrobów oraz warunków ich eksploatacji przez użytkowników (system reklamacji i gwarancji, sieć punktów naprawczych i instalacyjnych, zapewnienie dostaw części zamiennych na rynek itp.),
 - d) organizowanie i prowadzenie wspólnych biur zbytu, magazynów, składnic zbytu i sklepów wzorcowych, wykorzystywanie istniejących biur zbytu i składów do wspólnej sprzedaży, tworzenie w razie potrzeby składów konsygnacyjnych,
 - e) organizowanie wspólnych targów, giełd towarowych, wystaw, pokazów wzorów i modeli, reklamy itp.;
 - f) analiza i opracowywanie bilansów materiałów, maszyn i urządzeń oraz realizacja na podstawie obowiązującego planu rozdziału — rozdzielników wyrobów centralnie rozdzielanych, pochodzących ze źródeł krajowych i z importu,
 - g) gospodarowanie zapasami wyrobów gotowych i części zamiennych zmierzające do zmniejszenia ich stanu u odbiorców oraz do ich koncentracji u dostawców i do właściwego rozmieszczenia,
 - h) dokonywanie międzyregionalnych przerzutów zapasów wyrobów, inicjowanie eksportu wymiennego nadwyżek produkcyjnych,
 - i) organizowanie przed sezonem odpowiednich zapasów artykułów sezonowych;
- 7) w zakresie kosztów i cen:
- a) analiza kształtowania się kosztów i cen wyrobów produkowanych przez branżę oraz występowanie z wnioskami co do obniżenia kosztów własnych i ujednoczenia cen,
 - b) wydawanie opinii i stawianie wniosków w sprawie ustalania cen wyrobów produkowanych przez daną branżę, a także innych artykułów mających istotne znaczenie dla produkcji lub dla zbytu wyrobów produkowanych przez tę branżę,
 - c) ustalanie cen detalicznych na te wyroby produkowane przez uczestników porozumienia branżowego, co do których zjednoczenia otrzymały uprawnienie do ustalania ich cen,
 - d) opracowywanie jednolitych zasad kalkulacji kosztów własnych,
 - e) opracowywanie wniosków w zakresie polityki podatkowej w stosunku do uczestników porozumienia;
- 8) w zakresie zatrudnienia, norm i płac:
- a) analizowanie norm pracy, systemów i stawek płac oraz poziomu i proporcji zarobków,
 - b) stawianie wniosków i wydawanie opinii w sprawie ujednoczenia systemów i stawek płac za prace tego samego rodzaju przy udziale właściwych zarządów głównych związków zawodowych,
 - c) organizowanie i prowadzenie prac oraz wysuwanie wniosków w zakresie opracowania i wdrażania uzasadnionych technicznie norm pracy,
 - d) analizowanie dynamiki zatrudnienia oraz opracowywanie wniosków dotyczących prawidłowego rozmieszczenia siły roboczej w danej branży;
- 9) w zakresie pomocy techniczno-organizacyjnej:
- a) udzielanie pomocy w polepszaniu technologii, jakości, wzornictwa, estetyki produkcji, konstrukcji oraz w opracowywaniu dokumentacji technicznej, standardów itp.;
 - b) udzielanie pomocy fachowej w wprowadzaniu osiągnięć postępu technicznego, uruchamianiu nowej produkcji, organizowaniu praktyk, szkoleniu zawodowym i doskonaleniu kadr fachowych,
 - c) udzielanie pomocy w dostarczaniu urządzeń technicznych, części zamiennych, narzędzi, świadczeniu usług remontowych i laboratoryjnych, prowadzeniu prac naukowo-badawczych i projektowo-konstrukcyjnych oraz przekazywaniu zbędnych maszyn jednostkom, w których one mogą być wykorzystane,
 - d) organizowanie konsultacji, porad, ekspertyz itp. dla uczestników porozumienia;
- 10) reprezentowanie wspólnych interesów całej branży wobec organów administracji państwowej, organizacji gospodarczych i instytucji;

11) współpraca z innymi organizacjami i stowarzyszeniami zawodowymi, naukowo-technicznymi i ekonomicznymi.

3. Funkcje zjednoczenia wiodącego wymienione w ust. 2 mogą być przedmiotem porozumień branżowych w całości lub w części i mogą być stopniowo rozszerzane. Niektóre funkcje mogą dotyczyć wszystkich albo tylko niektórych uczestników porozumienia.

4. Wspólne dla branży przedsięwzięcia gospodarcze, prowadzone przez zjednoczenie wiodące, objęte są planem finansowym zjednoczenia.

§ 15. Uczestnicy porozumienia branżowego posiadają w zakresie uregulowanym porozumieniem następujące uprawnienia i obowiązki:

- 1) korzystają z usług oraz pomocy fachowej i techniczno-organizacyjnej zjednoczenia wiodącego lub przedsiębiorstwa działającego z jego upoważnienia,
- 2) otrzymują niezbędne informacje i materiały dotyczące przedmiotu porozumienia,
- 3) uczestniczą w naradach i posiedzeniach organu porozumienia branżowego,
- 4) udzielają zjednoczeniu wiodącemu wszelkich informacji, odpisów planów, sprawozdań i innych dokumentów niezbędnych do prawidłowego wykonywania funkcji koordynacji, dotyczących przedmiotu porozumienia,
- 5) wykonują postanowienia porozumienia branżowego oraz uchwały komisji ogólnobranżowej i wydane na ich podstawie dyspozycje zjednoczenia wiodącego.

§ 16. 1. Sankcje zawarte w porozumieniu branżowym na wypadek niewywiązywania się ze swych obowiązków przez zjednoczenie wiodące lub przez uczestników porozumienia powinny przewidywać w szczególności zakres odpowiedzialności materialnej uczestników porozumienia za szkody lub straty materialne innych uczestników wynikłe z niewykonania postanowień porozumienia branżowego, uchwał jego organów lub dyspozycji zjednoczenia wiodącego, wydanych na ich podstawie.

2. Sankcje, o których mowa w ust. 1, mogą przewidzieć obciążenie uczestników porozumienia kosztami powstałymi z tytułu niewykonania zobowiązań porozumienia branżowego i refundację strat innych uczestników, na zasadzie uchwały komisji ogólnobranżowej.

3. Prezes Rady Ministrów może w drodze zarządzenia określić szczegółowo rodzaje oraz tryb stosowania sankcji, o których mowa w ust. 1 i 2.

§ 17. 1. Zjednoczenie wiodące może upoważnić do udzielania bezpośredniej pomocy techniczno-organizacyjnej innym uczestnikom porozumienia zlokalizowanym w określonym rejonie (np. na terenie jednego lub kilku sąsiadujących województw albo powiatów) odpowiednie przedsiębiorstwo (np. przedsiębiorstwo prowadzące), odznaczające się odpowiednio wysokim poziomem techniczno-organizacyjnym i dysponujące środkami technicznymi i kadrami fachowymi.

2. Zjednoczenie wiodące może również upoważnić inną podległą jednostkę organizacyjną do pełnienia funkcji wiodącej w określonym zakresie w stosunku do innych uczestników porozumienia (np. instytut naukowo-badawczy, biuro projektowo-konstrukcyjne, centralne laboratorium).

3. Pomoc techniczno-organizacyjna udzielana w ramach porozumienia branżowego świadczona jest po cenie kosztu własnego usługi.

4. Udostępnianie istniejącej dokumentacji technicznej, norm, receptur itp. następuje na rzecz jednostek społecznych w ramach porozumienia branżowego w zasadzie nieodpłatnie lub za zwrotem kosztów reprodukcji.

§ 18. 1. Wydatki związane z realizacją porozumienia branżowego pokrywane są z własnego funduszu branży powstałego z wpłat uczestników porozumienia, a przeznaczonego na pokrycie wspólnych wydatków branży (np. wspólne szkolenie kadr, wspólne prace nad postępem technicznym, organizacja wspólnych przedsięwzięć gospodarczych, wydawanie biuletynu informacyjnego branży, utrzymanie stałego sekretariatu porozumienia branżowego, koszty komisji branżowej itp.). Zasady gromadzenia środków, wysokość wpłat, zasady rozchodowania i obliczania kosztów ustala załącznik do porozumienia branżowego. Gospodarka funduszem własnym branży prowadzona jest na podstawie preliminarza uchwalonego przez komisję ogólnobranżową i objętego planem finansowym zjednoczenia wiodącego. Dodatkowe etaty i fundusz plac stałego sekretariatu objęte są odrębną pozycją preliminarza, stanowiącego część planu finansowego zjednoczenia.

2. Wpłaty uczestników porozumienia na fundusz własny branży obciążają ich koszty własne lub specjalne fundusze uczestników przeznaczone na określony rodzaj działalności.

3. Jeśli funkcje zjednoczenia wiodącego wykonuje jednostka budżetowa, środki na pokrywanie wydatków, o których mowa w ust. 1, gromadzone są w formie środków specjalnych.

III. Koordynacja terenowobranżowa.

§ 19. Koordynacja terenowobranżowa powinna być zorganizowana szczególnie w tych przypadkach, kiedy na terytorium określonego województwa lub sąsiadujących województw występuje duża koncentracja przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego i kluczowego oraz przemysłu spółdzielczego danej branży.

§ 20. 1. Uczestnikami porozumienia terenowobranżowego mogą być — położone na terenie danego województwa lub określonych sąsiadujących ze sobą województw:

- 1) przedsiębiorstwa państwowego przemysłu terenowego,
- 2) spółdzielnie i organizacje spółdzielcze,
- 3) jednostki budżetowe oraz instytucje dotowane z budżetu Państwa, prowadzące działalność przemysłową,
- 4) organizacje prowadzące chałupniczo-nakładczą działalność przemysłową,
- 5) warsztaty rzemieślnicze i zakłady przemysłu prywatnego.

2. Do porozumienia terenowobranżowego mogą również wchodzić za zgodą ich jednostki nadrzędnej przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego, których produkcja przeznaczona jest w przeważającej mierze na potrzeby danego województwa.

3. Jednostki organizacyjne wymienione w ust. 1 i 2 reprezentowane są w porozumieniu terenowobranżowym przez swe jednostki nadrzędne. Za zgodą swych jednostek nadrzędnych uczestnicy porozumień terenowobranżowych mogą być w nich reprezentowani bezpośrednio przez swych przedstawicieli.

§ 21. 1. Jednostką zobowiązaną do zorganizowania porozumienia terenowobranżowego oraz do wykonywania funkcji koordynacji w skali terenu (województwa) jest wyznaczona

uchwałą prezydium wojewódzkiej rady narodowej jedna z wymienionych niżej jednostek organizacyjnych:

- 1) zjednoczenie przemysłu terenowego,
- 2) właściwy wydział prezydium wojewódzkiej rady narodowej,
- 3) właściwe branżowe terytorialne zjednoczenie przemysłu kluczowego (np. przemysłu mięsnego lub zbożowo-młynarskiego),
- 4) przedsiębiorstwo państwowe przemysłu kluczowego, odznaczające się odpowiednim poziomem techniczno-organizacyjnym i dysponujące odpowiednimi kadrami fachowymi,
- 5) prowadzące przedsiębiorstwo państwowe przemysłu terenowego w stosunku do grupy przedsiębiorstw o takim samym lub pokrewnym profilu produkcyjnym, odznaczające się wyższym poziomem techniczno-organizacyjnym i dysponujące odpowiednimi kadrami fachowymi,
- 6) inne przedsiębiorstwo państwowe lub organizacja spółdzielcza

— zwana w dalszym ciągu „terenowym zjednoczeniem wiodącym”.

2. W przypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 3 i 4 uchwała prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej podejmowana jest po porozumieniu z właściwym ministrem, sprawującym nadzór nad zjednoczeniem lub przedsiębiorstwem kluczowym.

§ 22. 1. Organami porozumienia terenowobranżowego mogą być:

- 1) wojewódzka komisja terenowobranżowa działająca przy terenowym zjednoczeniu wiodącym; w skład komisji terenowobranżowej wchodzi: kierownik terenowego zjednoczenia wiodącego — jako przewodniczący komisji — oraz przedstawiciele jednostek organizacyjnych reprezentujących uczestników porozumienia terenowobranżowego zgodnie z § 20 ust. 3,
- 2) rozszerzone kolegium zjednoczenia przemysłu terenowego lub branżowoterytorialnego zjednoczenia przemysłu kluczowego.

2. Jeśli organy porozumienia terenowobranżowego mają być powołane przy wielobranżowych zjednoczeniach przemysłu terenowego jako zjednoczeniach wiodących, mogą w ramach tych zjednoczeń działać dla każdej branży odrębne porozumienia terenowobranżowe. Odrębność branż i zakres ich właściwości asortymentowej określa prezydium wojewódzkiej rady narodowej po porozumieniu z Komitetem Drobnej Wytwórczości.

3. Przewodniczący wojewódzkiej komisji terenowobranżowej może w miarę potrzeby zwoływać periodyczne narady przedstawicieli uczestników porozumienia terenowobranżowego.

§ 23. Przepisy §§ 9—18, dotyczące zasad zawierania i wykonywania porozumień ogólnobranżowych, odnoszą się odpowiednio do porozumień terenowobranżowych, z tym że:

- 1) kompetencje przewidziane dla komisji ogólnobranżowych przysługują organom porozumień terenowobranżowych,
- 2) zakres zadań i obowiązków przewidziany dla ogólnobranżowych zjednoczeń wiodących odnosi się również do terenowobranżowych zjednoczeń wiodących,
- 3) kompetencje zastrzeżone właściwym ministrom przysługują odpowiednio przewodniczącym prezydiów właściwych wojewódzkich rad narodowych.

IV. Międzyregionalna koordynacja branżowa.

§ 24. 1. W celu zapewnienia współdziałania organów koordynacji ogólnobranżowej z organami koordynacji terenowobranżowej ustala się następujące zasady współpracy obu wymienionych organów:

- 1) przewodniczący wojewódzkich komisji lub innych organów porozumień terenowobranżowych wchodzi w skład właściwej komisji ogólnobranżowej;
- 2) komisja ogólnobranżowa obowiązana jest rozpatrywać zagadnienia rozwoju danej branży w poszczególnych rejonach kraju przy udziale przewodniczącego lub przedstawicieli zainteresowanych organów koordynacji terenowobranżowej albo przy udziale przedstawicieli wydziałów przemysłu prezydiów rad narodowych tych województw, na których terenie nie powołano organów koordynacji terenowobranżowej;
- 3) komisja ogólnobranżowa podejmuje uchwały i opracowuje wnioski w sprawach dotyczących określonego województwa przy udziale przedstawicieli zainteresowanych organów koordynacji terenowobranżowej;
- 4) organ koordynacji terenowobranżowej podejmuje uchwały i opracowuje wnioski w sprawach, które mogą mieć znaczenie dla branży jako całości albo dla całej gospodarki narodowej, po uprzednim porozumieniu się z komisją ogólnobranżową lub dyrektorem zjednoczenia wiodącego;
- 5) organy koordynacji ogólnobranżowej i terenowobranżowej powinny ze sobą ściśle współdziałać, odbywając periodyczne wspólne zebrania, wyłaniając zespoły problemowe dla opracowania konkretnych wspólnych zagadnień, rozpatrując trudności i przeszkody w realizacji porozumień branżowych, inicjując wspólne przedsięwzięcia gospodarcze, techniczne itp.

2. Sprawy sporne pomiędzy organami koordynacji ogólnobranżowej (komisja ogólnobranżowa, zjednoczenie wiodące) a organami koordynacji terenowobranżowej rozstrzyga właściwy minister w porozumieniu z przewodniczącym prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej. Zagadnienia sporne o większym znaczeniu lub dotyczące kilku województw rozstrzyga właściwy minister w porozumieniu z Komitetem Drobnej Wytwórczości.

§ 25. Dla rozpatrywania wspólnych zagadnień branżowych i nawiązania ściślejszej współpracy pomiędzy organami koordynacji terenowobranżowej kilku sąsiadujących ze sobą województw zainteresowane organy koordynacji terenowobranżowej powinny odbywać periodycznie wspólne narady. Prezydium zainteresowanych wojewódzkich rad narodowych mogą w drodze wspólnych uchwał powziętych na wniosek organów koordynacji terenowobranżowej powoływać międzywojewódzkie zespoły problemowobranżowe, składające się z przedstawicieli zainteresowanych organów koordynacji terenowobranżowej.

§ 26. Dla koordynacji zagadnień międzybranżowych w zasięgu wojewódzkim przewodniczący organów porozumień terenowobranżowych mogą wejść w skład organu kolegiального działającego przy wojewódzkiej komisji planowania gospodarczego lub innego zespołu prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej, zajmującego się sprawami koordynacji całości zagadnień rozwoju gospodarki danego województwa.

§ 27. W celu zapewnienia warunków kompleksowej analizy zagadnień ekonomiki branżowej w przekroju ogólnokrajowym i terytorialnym właściwe zjednoczenie wiodące może

żądać od organów statystycznych niezbędnych materiałów sprawozdawczo-statystycznych dotyczących przedmiotu porozumienia branżowego.

V. Przepisy ogólne.

§ 28. 1. Właściwy minister może zwiększyć przysługujący na dany kwartał na zasadzie uchwały nr 192 Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w centralnych zarządach i zarządach (Monitor Polski Nr 53, poz. 412) fundusz nagród zjednoczenia wiodącego do 20% sumy funduszu plac w zależności od zakresu zadań koordynacyjnych zjednoczenia.

2. Zwiększenie funduszu nagród następuje w razie pozytywnej oceny przez ministerstwo działalności koordynacyjnej zjednoczenia wiodącego, jeśli równocześnie zostały spełnione inne warunki ogólne, uzależniające przyznanie funduszu nagród.

3. Dodatkowa suma funduszu nagród przeznaczona jest dla pracowników zjednoczenia wiodącego, wykonujących dodatkowo, niezależnie od swych normalnych obowiązków, funkcje związane z koordynacją branżową.

4. Przepisy ust. 1, 2 i 3 mają odpowiednie zastosowanie do zjednoczeń wiodących, realizujących porozumienia terenowobranżowe.

§ 29. 1. W razie powstania wątpliwości na tle rozgraniczenia kompetencji pomiędzy zjednoczeniem wiodącym a jednostkami nadrzędnymi uczestników porozumienia decyzje podejmuje minister nadzorujący zjednoczenie wiodące w porozumieniu z zainteresowanym ministrem, a w przypadku koordynacji terenowobranżowej — przewodniczący prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

2. Do udzielania wiążących wyjaśnień dotyczących interpretacji przepisów uchwały upoważnia się Urząd Rady Ministrów (Zespół do Spraw Organizacji Zarządzania).

§ 30. 1. W celu zapobieżenia ewentualnej działalności niezgodnej z ogólnym interesem społecznym lub potrzebami rynku i odbiorców albo majoryzacji niektórych uczestników porozumienia przez ogólnobranżowe zjednoczenie wiodące właściwy minister nadzorujący porozumienie ogólnobranżowe, Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Minister Handlu Wewnętrznego, Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości i Prezes Państwowej Komisji Cen mogą delegować swoich przedstawicieli na posiedzenia komisji ogólnobranżowych, żądać periodycznych lub doraźnych informacji o treści uchwał tych komisji i działalności zjednoczenia wiodącego oraz występować do właściwych organów o uchylenie uchwał i decyzji niezgodnych z przepisami i ogólnym interesem społecznym.

2. Analogiczne uprawnienia przysługują prezydium właściwych wojewódzkich rad narodowych oraz przewodniczącym wojewódzkich komisji planowania gospodarczego i wojewódzkich komisji cen w stosunku do działalności organów porozumień terenowobranżowych.

§ 31. 1. Nadzór i kontrolę nad realizacją porozumień branżowych oraz nad działalnością zjednoczeń wiodących, uczestników porozumienia i ich jednostek nadrzędnych wykonują właściwi ministrowie oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych — każdy w swoim zakresie.

2. Jednostki nadrzędne sprawują nadzór i kontrolę wykonania postanowień i decyzji wynikających z porozumień branżowych przez podległych im uczestników tych porozumień.

3. Organy samorządu robotniczego kontrolują realizację porozumienia branżowego w swych macierzystych przedsiębiorstwach — uczestnikach porozumienia, w szczególności z punktu widzenia zgodności ich działania z ogólnym interesem społecznym.

4. Przedstawiciele organów samorządu robotniczego uprawnieni są do uczestniczenia w obradach organów porozumień branżowych.

§ 32. 1. Właściwi ministrowie nadzorujący branże nieprzemysłowe (budownictwo, handel, transport, rolnictwo itd.) mogą za zgodą Prezesa Rady Ministrów uregulować w drodze zarządzenia zagadnienia współpracy i koordynacji w ramach tych branż na ogólnych zasadach uchwały dostosowanych do ich warunków i potrzeb.

2. Jednostki organizacyjne branż nie objętych obowiązkiem zawarcia porozumienia branżowego, ustanowionym w trybie §§ 4 i 6, mogą zawierać dobrowolne porozumienia ogólnobranżowe i terenowobranżowe na zasadach uregulowanych uchwałą.

VII. Przepisy końcowe i przejściowe.

§ 33. Prezes Rady Ministrów może w drodze zarządzenia ustalić w miarę potrzeby szczegółowe wytyczne dotyczące realizacji przepisów uchwały oraz określić specjalne organy kontrolujące jej wykonanie.

§ 34. 1. Właściwi ministrowie i prezydium wojewódzkich rad narodowych dostosują organizację istniejących porozumień branżowych do wytycznych uchwały.

2. Ministrowie nadzorujący przedsiębiorstwa przemysłowe produkujące na potrzeby obrony narodowej lub kooperujące z tymi przedsiębiorstwami mogą zezwolić na zawieranie porozumień branżowych przez te przedsiębiorstwa po uprzednim porozumieniu z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrem Obrony Narodowej. Porozumienia branżowe nie mogą naruszać przepisów o zachowaniu tajemnicy państwowej i służbowej przez te przedsiębiorstwa.

§ 35. Zaleca się właściwym centralom spółdzielni uregulowanie zagadnień współpracy i koordynacji branżowej w podległych im spółdzielniach na zasadach zawartych w uchwale.

§ 36. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów — z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanych ministrów — wprowadzi na rok 1961 niezbędne zmiany w metodologii planowania gospodarczego i bilansowania materiałów centralnie rozdzielanych oraz rozdzielania ważniejszych surowców, uwzględniające rolę zjednoczeń wiodących jako koordynatorów planów całej branży.

§ 37. 1. Ilekroć w uchwale jest mowa o zainteresowanych ministrach, należy przez to rozumieć również kierowników urzędów centralnych.

2. Ilekroć w uchwale jest mowa o województwach lub o prezidiach wojewódzkich rad narodowych, należy przez to rozumieć również miasta wyłączone z województw lub prezydium ich rad narodowych.

§ 38. 1. Tracą moc przepisy pkt 1.2.1. do 1.2.9. wytycznych stanowiących załącznik do uchwały nr. 280 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1959 r. w sprawie usprawnienia obrotu artykułami zaopatrzenia materiałowo-technicznego.

2. Inne przepisy uchwały wymienionej w ust. 1 zachowują nadal moc, z tym że przez stosowane w tej uchwale

określenia „zjednoczenia wiodące” lub „gestorzy” należy rozumieć „zjednoczenia wiodące” oraz przez określenie „gestia” należy rozumieć „porozumienie branżowe” — w znaczeniu nadanym tym określeniom niniejszą uchwałą.

§ 39. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wy-

twórczości, Ministrowi Finansów, właściwym ministrom (kierownikom urzędów centralnych), Prezesowi Głównej Komisji Arbitrażowej oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 40. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

269

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 13 czerwca 1960 r.

w sprawie oznakowania pojazdów samochodowych, należących do jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez niego nadzorowanych.

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministrów Komunikacji, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 24 maja 1947 r. o wyglądzie zewnętrznym pojazdów mechanicznych (Dz. U. z 1947 r. Nr 45, poz. 233 i z 1948 r. Nr 13, poz. 103) zarządza się, co następuje:

§ 1. Jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez niego nadzorowane obowiązane są oznaczać trwale posiadane: autobusy, ciężarowe pojazdy samochodowe, zwykłe i specjalizowane (wywrotki, cementosamochody itp.), samochody specjalne (dźwigi itp.) oraz przyczepy i naczepy.

§ 2. 1. Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, instytuty, przedsiębiorstwa budownictwa przemysłowego, przedsiębiorstwa obrotu towarowego podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oznaczają posiadane pojazdy samochodowe znakami według wzorów oznakowania nr 1, stanowiących załącznik do zarządzenia.

2. Przedsiębiorstwa kluczowego budownictwa miejskiego oraz przedsiębiorstwa podległe radom narodowym, a nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, oznaczają posiadane pojazdy samochodowe znakami według wzorów oznakowania nr 2, stanowiących załącznik do zarządzenia.

3. Przedsiębiorstwa transportowe budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych oraz inne przedsiębiorstwa nie wymienione w ust. 1 i 2, podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, oznaczają posiadane pojazdy samochodowe znakami według wzorów oznakowania nr 1 lub według wzorów oznakowania nr 2 w zależności od charakteru większości wykonywanych lub obsługiwanych robót budownictwa przemysłowego lub miejskiego. Decyzję o wyborze rodzaju oznakowania podejmie w każdym przypadku właściwy dyrektor zarządu budownictwa lub zjednoczenia przemysłu.

§ 3. 1. Znaki według wzorów oznakowania podanych w załączniku pod nr 1 lit. „A” i nr 2 lit. „A” należy umieścić na drzwiach kabiny kierowcy po obu stronach pojazdu. Na

pojazdach nie posiadających kabiny (np. ciągniki, dumperzy itp.) znaki te należy umieścić na masce silnika lub na bokach pojazdu z obu stron. Na przyczepach i naczepach znaki określone wyżej należy umieścić na obu bokach skrzyni ładunkowej. Pod znakiem należy umieścić nazwę przedsiębiorstwa w pełnym brzmieniu.

2. Znaki według wzorów wskazanych w załączniku pod nr 1 lit. „B” i nr 2 lit. „B” należy umieścić na górnej prawej części przedniej szyby kabiny kierowcy, tak aby nie ograniczały pola widzenia kierowcy, oraz na lewej tylnej części skrzyni ładunkowej.

§ 4. Pojazdy samochodowe określone w § 1, z wyjątkiem autobusów, samochodów specjalnych, przyczep i naczep, powinny być zaopatrzone w znak rejestracyjny o tej samej treści, jak znak na tablicach rejestracyjnych, namalowany na bokach i na tyle nadwozia białą farbą na tle nadwozia. Litery i liczba znaku powinny być wykonane pismem drukowanym i posiadać wymiary wskazane w załączniku nr 2 do zarządzenia Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 19 czerwca 1956 r. w sprawie wymiarów i wyglądu tablic rejestracyjnych oraz tablic ze znakami próbnymi dla pojazdów mechanicznych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 70, poz. 858 i z 1958 r. Nr 56, poz. 325).

§ 5. Oznakowanie pojazdów należy zakończyć do dnia 30 września 1960 r.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 września 1959 r. w sprawie oznakowania ciężarowych pojazdów samochodowych, należących do jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez niego nadzorowanych (Monitor Polski Nr 81, poz. 431).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:
M. Olewiński